

TRAUMECENTRET

- ny musikdramatisk forestilling af Bisse og Freya Sif Hestnes

På vegne af holde bag forestillingen TRAUMECENTRET ansøger vi Københavns Kommunes Scenekunstudvalg om kr. 24.000 til visning af 8 forestillinger på Teater Republique i september 2023.

TRAUMECENTRET handler om døden, sorgen og de efterlattes minder. Noget, alle kommer til at opleve, men som stadig er et tabu, som vi i Danmark mangler et sprog for. I co-produktion med Teater Republique vil musiker og performer Bisse og scenograf og iscenesætter Freya Sif Hestnes lave en forestilling hvor vi sammen mindes dem, som ikke er her mere; hvor vi begiver os ind i det tomrum, de døde efterlader og giver plads til både sorg, latter og forløsning.

BAGGRUND: GIV DØDEN EN PLADS I VORES SAMFUND

I 2020 skabte prisvindende sangskriver og performer, Bisse, og Reumert-prismodtager, Freya Sif Hestnes, musikforestillingen HOTEL CORONA på Teater Republique. Den behandlede de levede traumer, vi alle stod midt i med covid-19 pandemiens isolation, dødsangst, hudsult og dommedagsstemning, og forestillingen blev rost af anmelderne og præmieret af Statens Kunstfond. Nu vender de tilbage på Teater Republique med TRAUMECENTRET.

Døden er kompleks: Vi går mindre i kirke, men det er stadig kirkens ritualer, der er danner rammen om afskeden med den døde. Når døden viser sit ansigt, er det som importeret festdag til Halloween, hvor børn klædes ud i skeletdragter fra Fætter BR, og vi glædes, spiser slik og skærer græskar. Vi begraver vores døde én gang, og derefter er de døde ude af samfundet og findes kun i minder og fotografier.

Med TRAUMECENTRET er ønsket at aftabuisere døden og udforske de overgangsritualer, som vores kultur og historie tilbyder os. I scenerummet laves et traumecenter, hvor vi alle kan dele chokket og sorgen over at leve og skulle dø. Her væves den enkeltes historie sammen med den store (verdens)historie, som vi alle er en del af. Måske kan en mindestund for de døde være et forsøg på at redde dem ud af glemslen og holde deres minde i hævd?

MUSIK OG TEKSTUNIVERS: VERDSLIGE SALMER OM SORG OG SAVN

Musiker, sangskriver og performer Bisse skriver en række sange til forestillingen, som alle er musikalske mindetavler. Centralt står fortællingen om Troels Bredkjær - Bisses farfars bror - som mistede livet som 22-årig i en tysk koncentrationslejr under 2. verdenskrig. En historie, som man ikke talte om i familien og som nærvæd var blevet glemt.

Som research til forestillingen var Bisse og Freya i sommeren 2021 på besøg i den arbejdslejr, hvor Troels døde i 1945. Gestapo-hovedkvarteret var blevet til bordel; det gamle hotel, hvor Troels var interneret var lavet om til et ridecenter; og i Frøslevlejren, som Troels også var igennem, var der blevet lavet en efterskole med E-sportslinje, hvor de unge nu sad og dræbte hinanden i skydespillet Counterstrike. Troels' historie var næsten blevet udvisket af de mange lag - de mange historier - som siden var kommet til.

I TRAUMECENTRET kommer det selvbiografiske og dokumentariske til at ligge som et tekstligt fundament for forestillingen. Sangene er som en slags verdslige salmer om sorg og savn.

KUNSTNERISK GREB: ET MODERNE BEGRAVELSESRIKTUAL

TRAUMECENTRET bliver et visuelt værk, der i Freya Sif Hestnes' iscenesættelse gør døden nær, relaterbar og håndgribelig. Rammen for forestillingen er en begravelsesceremoni for en ukendt afdød; en begravelse for ingen og alle, så publikum inviteres til at begrave deres kære påny.

I Revolvers foyer møder vi et bedemandskontor med behagelig belysning, kunstige blomster, bløde møbler og gratis kaffe. Her kan publikum før forestillingen få mulighed for at gennemse ringbind med forskellige typer kister, urner mm. Inde i salen ankommer publikum til et næsten tomt scenerum, et hvidt gulv med en stor bunke jord placeret midt på scenen, i stærk kontrast til det kliniske, kolde rum.

Scenografien vil gennem forestillingen tage os gennem forskellige overgangssteder, såsom traumecentret, kapellet, hospicet, udrejsecentret, KZ-lejren og krematoriet. Med simple greb fremmanes disse overgangsrum gennem genstande, lys, lyd samt rituelle og performative handlinger, som flettes ind i det musikalske univers.

Jordbunken på scenen kan flyttes rundt, spredes ud, arrangeres som gravplads, bruges til at undersøge jordpåkastelsens ritual, men også blot være som det materiale det er - et både symboladet og meget sanseligt element.

ISCENESÆTTELSE: MUSIKALSK UDVIKLING I VISUELLE TABLEAUER

I iscenesættelsen arbejdes med en sanselig tilnærmelse til det dokumentariske, og med et associativt og performativt scenesprog. Det vil sige at forestillingen ikke vil have en lineær historiefortælling, men vil derimod udfolde sig dramaturgisk som en række billeder eller tableauer som tilsammen danner en større tematisk sammenhæng.

På scenen finder vi foruden Bisse også hans faste orkester Bissebanden: Adi Zukanovic, Bjørn Heebøll, Lars Bech Pilgaard og Jakob Falgren. Musikere og instrumenter vil indgå organisk i scenografien og ikke have stationer og fast instrumentering, men det er vigtigt at musikken får plads til at udfolde sig.

SOGNEPRÆST I EN SCENEKUNSTNERISK SAMMENHÆNG

Foruden musikerne og performerne, vil sognepræst Thomas Høg Nørager fra Stefanskirken på Nørrebro indgå på scenen som en central del af forestillingen. Han kommer fra en tradition, det er spændende både at inddrage og udfordre i teatrets rammer. Her står han ikke som repræsentant for folkekirken, men mere almenmenneskeligt som repræsentant for overgangen mellem liv og død.

Som en slags færgemand på sorgens flod Acheron, der sejler vores døde til det hinsides.